

2348

10 e Kamer

Nr. 1128/07
VAN HET PARKET

Nr. C1238/10
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

vrijpraak
vrijpraak

26 februari 2010

not. van het Openbaar Ministerie en

de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van de provincie
West-Vlaanderen, met kantoren te 8000 Brugge, Werkhuisstraat 9,

eiser tot herstel,

tegen:

1. nr. , zonder
beroep, geboren te op , wonende te

2. nr. , zonder beroep,
geboren te op , wonende te

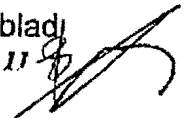
beklaagd van:

De eerste en de tweede:

Om het misdrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of anglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door art. 66 Sw.,

bijbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146 lid 1-1°, 146 lid 3-4°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8.6.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in stand te hebben gehouden welke zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning werden uitgevoerd nl. door op het terrein, gelegen te

X

ten kadaster gekend onder
in eigendom toebehorende aan de twee beklaagden,

het instandhouden van een herbouwde schuur met bestemmingswijziging (van landbouwfunctie naar residentiële functie (garage)); de illegale constructie gelegen zijnde volgens het gewestplan in een ruimtelijk kwetsbaar gebied namelijk agrarisch landschappelijk waardevol gebied in de zin van artikel 146 lid 3 en 4 van bovenvermeld stedenbouwdecreet (ingevoerd ingevolge artikel 7 decreet 4 juni 2003 – B.S. 22.8.2003),

te ononderbroken in de periode gaande van 1 mei 2000 tot 19 maart 2007.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne van 7 september 2007, elfde kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Verklaart de verdenking in hoofde van de beide beklaagden
en bewezen.

Verleent hen de gunst van de gewone opschorting van de uitspraak van veroordeling voor een termijn van drie jaar vanaf heden.

En veroordeelt hen solidair tot de kosten, berekend en vastgesteld samen op € 18,85, meer elk een vergoeding van € 28,84.

Bevordert dat de beklaagden de plaats in de oorspronkelijke staat zullen herstellen, dit impliceert:

- slopen van het wederrechtelijk opgerichte gebouw, inclusief fundering en aangebrachte leidingen,
 - verwijderen van het gesloopte materiaal van het terrein naar een daarvoor geschikt terrein,
- dit binnen de zes maanden, die een aanvang zullen nemen op de achtste dag na betekening van onderhavig vonnis, dit onder verbeurte van een dwangsom van € 200 per dag.

Bij gebreke hieraan te voldoen, machtigt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur over te gaan tot herstel op kosten van beklaagden die zullen verplicht worden alle uitvoeringskosten terug te betalen op kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de besagerechter.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 24 september 2007 door de beide beklaagden en door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.

* * *

Bij arrest van 30 oktober 2009 heeft het hof als volgt beslist:

Verklaart de beroepen ontvankelijk en vooraleer er ten gronde uitspraak over te doen:

"heroepent de debatten teneinde de partijen de gelegenheid te geven leger spraak te voeren over een eventuele wijziging van de kwalificatie van de te last gelegde feitelijke gedragingen (...)"

* * *

1. Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 29 januari 2010 in het Nederlands:

- de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester Hans Van Landeghem voor meester Bert Roelandts, beiden advocaat te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal,
- de herstellvorderende partij bij monde van meester Nick De Wint voor meester Bart Bronders, beiden advocaat te Oostende,

De zaak werd in haar geheel hernomen voor de gewijzigde samenstelling van de zetel.

2. Zoals reeds overwogen in het tussenarrest zijn de beklaagden eigenaars van een hofstede te . De hofstede is sedert decennia verhuurd aan (°), de broer van de eerste beklagde; deze oefent zijn landbouwactiviteiten niet meer uit gelijktijdig op zijn leeftijd. Het goed is volgens het gewestplan - gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Op 25 augustus 1992 verleende het college van burgemeester en schepenen van de gemeente een 'machtiging' tot het slopen van een bouwvallig gedeelte van een berging (schuur) en het verlagen van het dak ervan. In plaats van over te gaan tot uitvoering van de werken waarvoor de 'machtiging' werd verleend, hebben de beklagden de oude schuur afgebroken en een gebouw omvattende een dubbele garage en ruime berging opgetrokken, deels op de funnering van de oude berging en met aanwending van stenen van de afgebroken schuur. Een regularisatievergunning werd in laatste administratieve aanleg door de bevoegde minister geweigerd op 27 mei 2005.

Het is niet zo dat de werken, op het plaatsen van een buitenmuur na, beëindigd werden in 1992. Het moet worden aangenomen dat de werken, zonder onderbreking van meer dan vijf jaar, aansleepten tot minstens 13 december 2001, datum van het verhoor van de eerste beklagde. Zij verklaarde toen immers: "Sedert 1992 zijn wij bezig aan de werken wij doen alles zelf, ik en mijn man" en voegde er aan toe: "Wij zijn nu bezig met een buitenmuur te plaatsen". De eerste beklagde stelde dat de werken vrijwillig zouden worden stopgezet; het dossier bevat thans geen gegevens die op het tegendeel wijzen.

Voor zover sprake is van een niet vergunde vergunningsplichtige wijziging van de hoofdfunctie, wat een aflopend misdrijf is, zou deze te situeren zijn van zodra de bestaande schuur werd afgebroken en de

constructie van de berging met dubbele garage werd aangevat. Anders dan eiser tot herstel concludeert zegt de datum van de aanvraag van de regularisatievergunning niets over het tijdstip van het beweerd realiseren van de functiewijziging, behoudens het feit dat zij aan de aanvraag voorafgaat. Verder kan worden aangestipt dat een "resilientiële functie", zoals vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, geen hoofdfunctie is voorzien door het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is.

3. Op grond van voormelde vaststellingen, de gegevens van het strafdossier en de bewoordingen van de telastlegging in de oorspronkelijke dagvaarding dienen de te last gelegde feitelijke gedragingen te worden gekwalificeerd als volgt:

te

als daders, om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, of door enige daartot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het wanbedrijf niet kon gepleegd worden:

de eerste en de tweede:

A. Eij inbreuk op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid, 1°, tweede en derde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit. ter zake,

1. van 1 met 2000 tot en met 13 december 2001:

door het verder bouwen van een gebouw met berging en dubbele garage,

2. van 14 december 2001 tot 19 maart 2007:

door het in stand houden van de onder A.1 omschreven toestand.

B. Eij inbreuk artikel 99 § 1-6°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een ontbrekend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de

verginningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, van 1 mei 2000 tot 19 maart 2007:

door het in stand houden van een zonder stedenbouwkundige vergunning uitgevoerde gehele of gedeeltelijke wijziging van de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed van de functiecategorie 'landbouw in de ruime zin' naar de functiecategorie 'wonen'."

Hierover werd op de terechtzitting van 29 januari 2010 tegenspraak gevraagd.

De verbeterde telastleggingen hebben betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen.

Tevens hierna sprake is van de telastleggingen A.1, A.2 en B betreft het deze telastleggingen, zoals hier onder 3 verbeterd.

4.1. Bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunnings- en handhavingsbeleid (hierna: aanpassings- en aanvullingsdecreet) werden onder meer de artikelen 99 en 146 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: Stedenbouwdecreet 1999) gewijzigd (B.S. 15 mei 2009). Krachtens artikel 112 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet is dit in werking getreden op 1 september 2009.

In uitvoering van art. 110 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet werden de diverse wijzigingen aan het Stedenbouwdecreet 1999 gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening (B.S. 20 augustus 2009). Deze coördinatie draagt als opschrift: "Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening" (hierna: VCRO). Dit gecoördineerde decreet is in werking getreden op 1 september 2009.

4.2. Art. 4.2.1.1° a VCRO bepaalt: *"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning: de hiernavolgende bouwwerken verrichten, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie"*.

Art. 4.2.1.6° VCRO bepaalt: *"Niemand mag zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning: de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wijzigen, indien de Vlaamse Regering deze functiewijziging als vergunningsplichtig heeft aangemerkt"*.

Inbreuken op deze bepalingen worden strafbaar gesteld door art. 6.1.1, eerste lid, 1° VCRO dat bepaalt: *"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000 of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die: de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in*

stant' houdt'. Art. 6.1.3 bepaalt: "Alle bepalingen van het eerste boek van het Strafwetboek, met inbegrip van hoofdstuk VII en van artikel 85, zijn van toepassing op de in artikel 6.1.1 vermelde misdrijven."

4.3. Het in de telastlegging A.1 aan de beklaagden te last gelegde feit maakt derhalve sedert 1 september 2009 een inbreuk uit op art. 4.2.1.1^a, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 6.1.2 VCRO.

Met betrekking tot de aan de beklaagden te last gelegde instandhoudingsmisdrijven omschreven onder de telastleggingen A.2 en E is het zo dat art. 6.1.1, derde lid VCRO (voorheen art. 146, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999, zoals gewijzigd bij art. 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft) bepaalt: *"De strafsanctie voor het in stand houden van inbreuken, vermeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Voor de strafbare instandhouding is uitsluitend vereist dat de wederrechtelijke handelingen op het ogenblik van de instandhouding gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbaar gebied"*. Art. 6.1.2 VCRO bepaalt: *"Artikel 6.1.1, derde lid, toegevoegd bij decreet van 4 juni 2003 en gedeeltelijk verrietigd bij arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 van het Grondwettelijk Hof, wordt geïnterpreteerd als volgt:*

Deze bepaling heeft de strafbaarstelling van de vermelde instandhoudingsmisdrijven op."

Dit brengt mee dat met ingang van 22 augustus 2003, datum waarop art. 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003) in werking is getreden, het in stand houden van inbreuken, vermeld in art. 6.1.1, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° VCRO, geen misdrijf is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

De handelingen en werken, waarop de telastlegging A.2 betrekking heeft, en het strijdige gebruik, waarop de telastlegging B betrekking heeft, zijn volgens het gewestplan gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Dit is sedert 1 september 2009 geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 6.1.1, derde lid, VCRO. De landschappelijk waardevolle agrarische gebieden, evenals de agrarische gebieden met bijzondere waarde, worden immers niet genoemd in art. 1.1.2, 10° VCRO, dat bepaalt wat voor de toepassing van het VCRO dient verstaan te worden onder ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Tof vóór 1 september 2009 was landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dit is een agrarisch gebied waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen, als agrarisch gebied met bijzondere waarde wel te aanzien als ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art. 146, vierde lid, Stedenbouwdecreet 1999. Dit artikel bepaalde immers dat onder ruimtelijk kwetsbare gebieden ook verstaan worden de agrarische gebieden met bijzondere waarde.

In de periodes nader omschreven in de telastleggingen A.2 en B was het in stand houden strafbaar en dit was ook zo op 5 april 2007, zijnde het tijdstip waarop de strafvordering en de er op gesteunde herstellvordering werden aanhangig gemaakt bij de eerste rechter door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding aan de beklaagden. Sedert 1 september 2009 is het onder de telastleggingen A.2 en B te last gelegde in stand houden echter niet langer strafbaar.

Ingevolge art. 2, lid 2, Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

De opheffing van de strafbaarstelling van het te last gelegde in stand houden na het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd geadieerd door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding aan de beklaagden, brengt mee dat de beklaagden voor de telastleggingen A.2 en B dienen te worden ontslagen van rechtsvervolging.

5. Vermits de opheffing van de strafbaarstelling van het in de telastleggingen A.2 en B te last gelegde misdrijf van instandhouden ontslag van rechtsvervolging tot gevolg heeft, kan er thans geen sprake meer zijn van samenloop met het in de telastlegging A.1 aan de beklaagden te last gelegde misdrijf van het uitvoeren van werken zonder de vereiste vergunning.

Voor zover bewezen nam de verjaringstermijn van de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 een aanvang op 13 december 2001. De termijn werd laatst nuttig gestuit door het proces-verbaal van de hoofdinspecteur van de lokale politie van 30 december 2001. De verjaringstermijn van vijf jaar, die binnen deze termijn niet werd geschorst, verstreek op 30 december 2006, zodat de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 vervallen is door verjaring.

Het hof gaat er hierbij van uit dat geen daden van vervolging of onderzoek in de zin van art. 22 V.T.Sv. uitmaken de diverse brieven aan de procureur des Konings waarin de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, die een herstellvordering had geformuleerd, aandringt om terug te komen op de beslissing de zaak te seponeren, noch diens brief van 7 juni 2005, waarbij de inspecteur een kopie overmaakt van het Ministerieel Besluit van 27 mei 2005, waarbij de regularisatievergunning werd geweigerd. Het feit dat art. 148, laatste lid, Stedenbouwdecreet 1999 de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, hulpofficier van de procureur des Konings, verleent om de in titel V van het decreet omschreven misdrijven op te sporen en vast te stellen in een proces-verbaal doet hieraan geen afbreuk; deze brieven kaderen immers niet in deze hoedanigheid.

6.1 De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn brief van 27 februari 2002 met bijlage het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, meer bepaald: (1) het slopen van de wederrechtelijk opgerichte schuur, inclusief fundering en aangebrachte leidingen en (2) het verwijderen van het gesloopte materiaal van het terrein naar een daarvoor geschikt terrein. In conclusies vermeldt eiser tot herstel ook het staken van het strijdige gebruik, wat volgens de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de uitvoering van dezelfde werken zou impliceren.

De stedenbouwkundige inspecteur vordert tevens de verbeurte van een dwangsom per dag vertraging in de uitvoering van het bevel.

De beklaagden betwisten de wettigheid van de vordering zowel voor zover zij strekt tot de afbraak van de constructie als voor zover zij beperkt is tot het staken van het strijdige gebruik; zij achten haar ontoereikend gemotiveerd en kennelijk onredelijk en vragen de herstellvordering overeenkomstig art. 159 G.W. buiten toepassing te laten.

6.2. Voor zover het oprichtingsmisdrijf, voorwerp van de telastlegging A.1, in hoofde van de beklaagden bewezen is, kan hun nog het herstel van de plaats in de vorige staat op grond van dit oprichtingsmisdrijf worden opgelegd. Op het ogenblik dat de herstellvordering bij de rechter werd ingeleid, dit is 5 april 2007, de datum van de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding, was het misdrijf van instandhouding, voorwerp van de telastlegging A.2, immers nog strafbaar, zodat er toen nog wegens eenheid van opzet samenloop (art. 65 Sw.) was met het misdrijf van uitvoeren van werken. Op dat tijdstip was noch het oprichtingsmisdrijf, noch het instandhoudingsmisdrijf verjaard, zodat de herstellvordering, ook in de mate dat zij is gesteund op het misdrijf omschreven onder de telastlegging A.1, tijdig werd gesteld (art. 7.7.4 VCRO en 26 VTSv.) en het hof er nog over dient te oordelen.

6.3. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging A.1 lastens de beide beklaagden bewezen.

Dit oprichtingsmisdrijf is de toereikende grondslag voor het gevorderde herstel van de plaats in de vorige toestand (dat in casu ook het staken van het strijdige gebruik meebrengt).

6.4. Aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door het oprichtingsmisdrijf is nog geen einde gesteld; de plaats werd niet in de vorige staat hersteld door de afbraak van de constructie en er is geen regularisatie overeenkomstig een regularisatievergunning.

6.5. De herstellvordering werd bij het parket ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid (thans de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid), ingevoerd ingevolge de wijziging van art. 149 § 1 Stedenbouwdecreet 1999 door art. 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art. 7.7.3 VCRO kan het hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen.

Het hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet noodzakelijk noch opportuun de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid voor te leggen.

6.6. Art. 6.1.41 VCRO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en /of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)". Deze bepaling moet

worden gelezen in de context van art. 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendung berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om de uitvoering van bouw- en aanpassingswerken te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

6.7.1. De herstellvordering is niet toereikend gemotiveerd. Zij wordt concreet uitsluitend gemotiveerd door de beweerde strijdigheid van de constructie met de gewestplanbestemming; de wederrechtelijk opgerichte constructie, in de herstellvordering overigens ook "schuur" genoemd, zou een louter residentieel karakter hebben omdat zij, onder meer, dienst doet als garage voor (twee) personenwagens.

De vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bevat geen enkele concrete beoordeling met betrekking tot de aantasting van de goede ruimtelijke ordening en het voordeel van een herstel voor de plaatselijke ruimtelijke ordening; zo ontbreekt elk gegeven nopens de betrouwing en/of het landschap in de omgeving.

Het gebouw op zich kan bovendien niet als strijdig met de agrarische bestemming worden beschouwd; bij een hedendaags landbouwbedrijf hoort ook een bergplaats, met stallingsruimte voor eventueel een of twee personenwagens.

6.7.2. Verder is het zo dat de vordering tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kennelijk onredelijk is.

Zoals hiervoor aangestipt past een berging met maximum twee auto staanplaatsen binnen de voor een hedendaags agrarisch bedrijf noodzakelijke gebouwen. De herstellvordering steunt niet op de verschijningsvorm van de berging, noch op een overschrijden van de ruimtelijke draagkracht. De constructie werd grotendeels ingeplant op dezelfde locatie als de gesloopte schuur en het volume is beperkter; de aard van de constructie en het gebruik dat er van wordt gemaakt staan geenszins in de weg aan een eventuele realisatie van de agrarische bestemming.

Op grond van de voormelde samen beschouwde gegevens oordeelt het hof dat het gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand zou leiden tot een onevenredige last voor de beklagden in vergelijking tot het voordeel voor de goede ruimtelijke ordening, zo dit aanwezig zou zijn.

6.7.3. De ontoereikend gemotiveerde en kennelijk onredelijke vordering tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand dient het hof krachtens art. 159 Gw. buiten toepassing te laten. Dit geldt ook voor zover de vordering, in weerwil van art. 6.1.1, 4° lid, VCRO, nog zou kunnen gesteund worden op het instandhoudingsmisdrijf voorwerp van de belastinglegging A.2.

6.8. Voor zover wordt aangenomen dat het staken van het strijdige gebruik wordt gevorderd ook al wordt de vordering tot herstel van de plaats in de vorige toestand niet ingewilligd, is het zo dat slechts het

misdrijf van in stand houden omschreven in de telastlegging B, het in stand houden van de beweerde functiewijziging, hiertoe de grondslag zou kunnen vormen.

Krachtens art. 6.1.1, 4° lid, VCRO kan de herstellvordering op grond van de instandhouding niet worden ingewilligd, nu deze instandhouding niet meer strafbaar is. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur betwist weliswaar de overeenstemming met de Grondwet van deze bepaling, maar de door hem gesuggereerde vragen aan het Grondwettelijk Hof dient het hof niet te stellen omdat, zelfs zo de vragen bevestigend zouden worden beantwoord, het hof de vordering tot het staken van het strijdig gebruik niet zou kunnen inwilligen. Het is immers zo dat de telastlegging B niet bewezen is, meer bepaald blijkt niet dat een vergunningsplichtige functiewijziging werd doorgevoerd. Het vervangen van een schuur door een gebouw bestaande uit bergruimte, onder meer voor twee voertuigen, en het ermee overeenstemmend gebruik houden geen wijziging in van de functiecategorie 'landbouw in de ruime zin' naar de functiecategorie 'wonen'. Hier geldt overigens ook wat hiervoor onder randnummer 6.7.1 wordt overwogen in verband met de ontbrekende motivering van de gevorderde maatregel.

OP DIEZE GRONDEN

het hof, rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtzaken,

ten gronde beslissend over de eerder ontvankelijk verklaarde beroepen:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 3 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 vervallen door verjaring,

ontstaat de beklaagden van rechtsvervolging voor de telastleggingen A.2 en B,

laat de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur buiten toepassing,

verklaart zijn vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp,

laat de in beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten te last van de Staat.

|

Kosten:

Afschriften:
Opstelrecht ber.be kl.:
Dagvaardiging:

+ 10 %

Totaal :€

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter en de raadsheren Erik Van de Sijpe en Bart Meganck, en in openbare terechtzitting van **26 februari 2010** uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

Dirk Van Remoortel

ARS-nr. : 2010/ 707